

Za Adrijo . . .

Povest iz uskoško-benečanskih bojev. Spisala Lea Fatur.

(Dalje.)

XIV.

Pomlad se bliža. Jasna, s tihim, mehkim zrakom, ki ti razbelaži dušo, omehča srce. S srebrnimi oblaki nad Učko in Osorščico, z belimi kopami nad Velebitom. Že cvete rožmarinov grm na prisojnih vrhovih, v zatišju se probujata vijolica, klinček, drevje se napenja, cvete dren, črni trn. Radostno se gibljejo bele ovčice po strmih rebrih, mulijo nežne bilke mladega dričja; veselo skačejo črne koze; veselo hodijo deklice, težko lodrico na hrbtu: Odhitela je zima, skrili so se volkovi. Ne bo več ledenega deževja, zamrznjenih stezic v gore. Ne bo ogrinjal več bilke in grmovja ledeni plašč. Že pojeta kos in škranec, že žvrgoli ščinkavec, se oglašča kukavica. Oljke in smrečje in bodičje se zalivajo z živnejšim zelenilom, hrasti na gorah, bukve stoje smejeje, ponosneje. Nič več jih ne bo lomila, zvijala zimska burja.

Pomladno solnce privabi Zoro Orlovičevo na balaturo. Trudnega pogleda se nagne deklica nad velike lonce klinčkov, bosiljaka, mažurane. Klinčki

delajo že popje, mažurana, prejšnji teden nekoliko uvela od burje, se je dvignila, razkošatila, bosiljak, nežno zelen, dehteč, raste naglo. Čemu, ljubček moj belocvetni? Ne bo vezala Zora šopkov neljubemu ženinu . . . Se veselite, cvetlice, nove pomladi? Zora se ovija v črno ruto, Zori ni več veselja, mladosti. Odšla je mladost, odšla z materjo v tihi grob. Solze hčerke ne prikličejo matere iz groba, ne prikličejo brezskrbnih dni detinstva. Strah, muke so potlačili Zoro. Trudna je, uvela. Ne ljubi se ji delo, ne vesele je marnje, ne petje, ne oživi več ob glasu dipelj. Stara teta Mara jo kara, ker ne mara Zora za gospodinjstvo. Dokler je bila mati bolna, je delala Zora z vno, delala za bolno mater, za bratovo rešitev iz ječe. Zdaj plega, išče samote. Se ne briga, da so vzele zavistne sosede Orlovičevim kravam mleka, da so bolne ovce, zanemarjena Juriševa konja, da vladajo zle moči nad Orlovičevo hišo. Ker ne odčara nihče zavisti, hudobe. Gotovo, pravi stara Mara, je zakopal kdo pod hišni prag nohte in lase človeške — zelo škodljiv čar. Zavisti je dosti na svetu; da bi gorela, ne bi trebalo hoditi v šumo po drva.